

PLÂNGERE
CĂTRE COMISIA COMUNITĂȚILOR EUROPENE
PRIVIND NEÎNDEPLINIREA OBLIGAȚIEI DE RESPECTARE A DREPTULUI
COMUNITAR

1. Numele și prenumele reclamantului: **GHEORGHE PIPEREA**

2. După caz, reprezentat de: **S.C.A. PIPEREA & ASOCIAȚII**

3. Naționalitatea: **ROMÂNĂ**

4. Adresa sau sediul social: **Splaiul Unirii nr. 223, etajul 3, Sector 3, București, ROMÂNIA**

5. Telefon/fax/adresă email: +40 (21) 3211342 tel.
+40 (21) 3157930 fax
office@piperealaw.ro

6. Domeniul și locul (locurile) de desfășurare a activității: Juridic (avocat), Baroul București – **S.C.A. PIPEREA & ASOCIATII**

7. Statul membru sau organul public care, conform reclamantului, a încălcat prevederile dreptului comunitar:

ROMÂNIA prin Guvernul și Parlamentul României

8. Prezentare cât mai completă a faptelor care au determinat introducerea plângerii:

În legislația comunitară nu există diferență de tratament între comercianți și necomercianți în ceea ce privește aplicarea procedurii insolvenței.

Regulamentul Consiliului (CE) nr. 1346/2000 din 29 mai 2000 privind procedurile de insolvență stabilește clar că nu trebuie să existe un regim diferențiat între comercianți și necomercianți privind insolvența.

Paragraful (9) al Regulamentului (CE) nr. 1346/2000 prevede că: „*Prezentul regulament ar trebui să se aplice procedurilor de insolvență, indiferent dacă debitorul este o persoană fizică sau o persoană juridică, un comerciant sau o persoană particulară. Procedurile de insolvență cărora li se aplică prezentul regulament sunt enumerate în anexe. Procedurile de insolvență referitoare la societățile de asigurare, instituțiile de credit, societățile de investiții care furnizează servicii ce implică deținerea de fonduri sau valori mobiliare ale terților și organismele de plasament colectiv sunt excluse din domeniul de aplicare a prezentului regulament. Aceste societăți nu sunt reglementate de prezentul regulament deoarece sunt supuse unui regim special și, într-o oarecare măsură, autoritățile naționale de control au competențe de intervenție extrem de extinse.*”

Regulamentul indică astfel **tratamentul identic** necesar a fi aplicat debitorilor în cadrul procedurii insolvenței, fără distincție între persoanele fizice sau juridice, comercianți sau necomercianți.

Cu toate că România a devenit membră a Uniunii Europene încă din anul **2007**, legiuitorul român nu a făcut demersurile necesare în vederea includerii în sfera de aplicare a legii insolvenței și a necomercianților, persoane fizice.

Având în vedere că dispoziția comunitară este conținută într-un Regulament, iar prevederile acestuia au devenit direct aplicabile în ordinea juridică a statului român încă de la 1 ianuarie 2007, extinderea legislației insolvenței ar fi trebuit să opereze fără întârziere.

Respectarea dreptului comunitar este o obligație prevăzută expres în Legea Fundamentală a României care, în **art. 148 alin. (2)**, prevede: „Ca urmare a aderării, prevederile tratatelor constitutive ale Uniunii Europene, precum și celelalte reglementări comunitare cu caracter obligatoriu, au prioritate față de dispozițiile contrare din legile interne, cu respectarea prevederilor actului de aderare.”

Nerespectarea de către statul român a indicațiilor prevăzute de Regulamentul (CE) nr. 1346/2000, echivalează cu încălcarea obligației ce îi incumbă în calitate de stat membru al Uniunii Europene, și anume aceea de a crea un cadru legal al falimentului persoanelor fizice.

În dreptul intern, procedura insolvenței este reglementată de Legea nr. **85/2006** privind insolvența. Art. 1 al acestei legi prevede: (1) Procedura generală prevăzută de prezenta lege se aplică următoarelor categorii de debitori aflați în stare de insolvență sau de insolvență iminentă, cu excepția celor prevăzuți la alin.(2) lit.c) și d):

1. societățile comerciale;
 2. societățile cooperative;
 3. organizațiile cooperatiste;
 4. societățile agricole;
 5. grupurile de interes economic;
 6. orice altă persoană juridică de drept privat care desfășoară și activități economice.
- (2) Procedura simplificată prevăzută de prezenta lege se aplică debitorilor aflați în stare de insolvență, care se încadrează în una din următoarele categorii:
- a) comercianți, persoane fizice, acționând individual;
 - b) asociații familiale;

c) comercianți care fac parte din categoriile prevăzute la alin.(1) și îndeplinesc una din următoarele condiții:

1. nu dețin nici un bun în patrimoniul lor;
2. actele constitutive sau documentele contabile nu pot fi găsite;
3. administratorul nu poate fi găsit;
4. sediul nu mai există sau nu corespunde adresei din registrul comerțului.

d) debitori care fac parte din categoriile prevăzute la alin.(1), care nu au prezentat documentele prevăzute la art.28 alin.(1) lit.b), c), e) și h), în termenul prevăzut de lege;

e) societăți comerciale dizolvate anterior formulării cererii introductive;

f) debitori care și-au declarat prin cererea introductivă intenția de intrare în faliment sau care nu sunt îndreptățiți să beneficieze de procedura de reorganizare judiciară prevăzută de prezenta lege.

După cum se poate observa, legea nu cuprinde în domeniul ei de aplicare persoanele fizice necomercianți, așa cum stabilește imperativ Regulamentul comunitar.

Legislația României cuprinde un **regim discriminatoriu** în ceea ce privește sfera de aplicare a procedurii insolvenței, fiind încălcat **art. 16 alin. (1) din Legea Fundamentală**, conform căruia: „*Cetățenii sunt egali în fața legii și a autorităților publice, fără privilegii și fără discriminări.*”

Acest tratament este discriminatoriu din două puncte de vedere.

În primul rând, art. 1 al Legii nr. 85/2006 Legea insolvenței creează o discriminare între **comerciantul persoană fizică și necomerciantul persoană fizică**, incluzându-l în sfera sa de aplicare numai pe primul. Astfel, dacă o persoană fizică particulară ajunge într-o stare de supraîndatorare (care este, practic, identică cu insolvența), el este trecut în toate bazele de date posibile, pe toate listele negre posibile și, în consecință, el nu mai are acces la credite, putând fi, în plus, imediat executat silit, fără a putea obține protecția tribunalului, așa cum o poate face persoana fizică comerciant.

În al doilea rând, există o discriminare la adresa cetățenilor români față de toți ceilalți cetățeni europeni, având în vedere că toate statele Uniunii Europene (cu excepția României și Bulgariei) consacră insolvența persoanelor fizice. Conform Regulamentului (CE) 1346/2000, dacă, față de un cetățean al unui stat membru al Uniunii care are reglementată o procedură a insolvenței și în ceea ce privește persoanele fizice, se deschide procedura insolvenței în țara sa, iar acest cetățean are reședința în România, această procedură va fi extinsă și asupra bunurilor sale din România. Astfel, va fi deschisă și în România o procedură secundară de faliment asupra sa, persoană fizică.

Un cetățean român cu reședința în România nu poate beneficia de acest mecanism juridic, dar un cetățean străin, da, cu toate că amândoi trăiesc în aceeași societate și sunt afectați de aceiași factori economici

În anul **2009** a fost redactat un proiect de lege în vederea reglementării regimului insolvenței simplilor particulari și în România.

Proiectul de lege a fost trimis spre dezbateri la Parlamentul României, fiind înregistrat cu **nr.b391** la data de **1.09.2009**. În data de **9.09.2009** a fost trimis Guvernului pentru exprimarea punctului de vedere. **Guvernul s-a exprimat în sensul nesușinerii adoptării proiectului de lege, stopând astfel drumul proiectului legislativ.**

Senatul României a adoptat proiectul de lege la data de **23.03.2010**, fără abțineri, cu 76 de voturi pentru și 3 voturi împotriva.

Ulterior, Guvernul și-a luat din nou angajamentul de a nu susține proiectul de lege, de această dată față de **FMI și Comisia Europeană**. Acest angajament este prevăzut în Anexa 1 a Memorandumului suplimentar de înțelegere încheiat între România și Uniunea Europeană în data de **02.08.2010**, publicat în **Monitorul Oficial al României nr. 636 din 10.09.2010**.

Guvernul României și-a arogat dreptul de a bloca un proiect de lege aflat în dezbateră Parlamentului, încălcând în acest fel principiul separației puterilor în stat, principiu instituit de Legea Fundamentală a României în **art. 1 alin.(4)**, conform căruia: „*Statul se organizează potrivit principiului separației și echilibrului puterilor - legislativă, executivă și judecătorească - în cadrul democrației constituționale.*”

În urma celor prezentate, se poate constata nerespectarea obligației statului român de a crea un cadru legal privind falimentul persoanelor fizice, în conformitate cu Regulamentul (CE) nr. 1346/2000.

Se impune astfel sancționarea Parlamentului și Guvernului României pentru pasivitatea de care au dat dovadă în adoptarea proiectului de Lege privind insolvența persoanelor fizice.

9. Pe cât posibil, de precizat dispozițiile dreptului comunitar (tratate, regulamente, directive, decizii, etc.) care, în opinia reclamantului, au fost încălcate de statul membru în cauză:

REGULAMENTUL CONSILIULUI (CE) NR. 1346/2000 din 29 mai 2000 – paragraful 9

10. După caz, de precizat existența unui sistem comunitar de finanțare (cu indicarea, pe cât posibil, a referințelor) de care beneficiază sau ar putea beneficia statul membru în cauză, în legătură cu faptele care au determinat introducerea plângerii:

Nu este cazul.

11. Detalierea oricăror demersuri deja întreprinse pe lângă serviciile Comisiei (de anexat, dacă este posibil, copii după corespondența purtată):

Nu s-au întreprins alte demersuri.

12. Detalierea oricăror demersuri deja întreprinse pe lângă alte organe sau organisme comunitare (de ex. comisia de petiții a Parlamentului European, Ombudsmanul). De indicat, dacă este posibil, numărul de referință atribuit de către organismul respectiv demersului efectuat de către reclamant:

Nu am făcut astfel de demersuri.

13. Demersuri deja întreprinse pe lângă autoritățile naționale centrale, regionale sau locale (de anexat, dacă este posibil, copii după corespondența purtată):

Am redactat proiectul de lege privind insolvența persoanelor fizice în anul 2009.

Colaborarea cu diverși parlamentari (Iulian Urban – P.D.L , Eugen Nicolaescu -P.N.L) pentru promovarea acestui proiect în Parlament.

13.1 Demersuri administrative (de ex. plângeri depuse pe lângă autoritățile administrației publice naționale, centrale, regionale sau locale, competente și/sau pe lângă ombudsmanul național sau regional):

Nu există posibilitatea legală de a face astfel de demersuri în dreptul românesc.

13.2 Demersuri în fața instanțelor naționale sau recurgerea la alte proceduri (de ex. procedură de arbitraj sau de conciliere). (De precizat dacă a fost deja pronunțată o hotărâre sau o sentință în cauză și de anexat, după caz, o copie a acestora):

Nu am inițiat astfel de acțiuni sau proceduri.

14. De menționat orice fel de documente justificative sau elemente de probă care pot fi prezentate în sprijinul plângerii, inclusiv dispozițiile naționale în cauză (de anexat copii):

- Legea nr. 85/2006 privind procedura insolvenței
- Proiectul de lege privind insolvența persoanelor fizice, forma adoptată de Senatul României la data de 23.03.2010.
- Memorandumul suplimentar de înțelegere între Uniunea Europeană și România(al doilea addendum la Memorandumul de înțelegere între Uniunea Europeană și România) publicat în Monitorul Oficial al României nr. 636 din 10.09.2010.
- Parcursul legislativ al proiectului de lege privind insolvența persoanelor fizice.

15. Confidențialitate (se bifează o căsuță):

„Autorizez Comisia să îmi divulge identitatea în cadrul demersurilor sale pe lângă autoritățile statelor membre împotriva cărora este îndreptată plângerea.“

„Solicit Comisiei să nu îmi divulge identitatea în cadrul demersurilor sale pe lângă autoritățile statelor membre împotriva cărora este îndreptată plângerea.“

16. Locul, data și semnătura reclamantului/reprezentantului acestuia:

București, 29.10.2010

G. Pișcu

